

Soudruh Viktor Skočzpolepryč objevil

VÍCE-MÉŇE

- Následující texty jsou úryvky z jednotlivých „povídek“ a spisů, které se pojí k projektu Více-Méňe. -

PODIVUNEVHODNÉ PŘÍHODY STARÉHO PÍSAŘE JANA JANOVIČE

Starý Písař Jan Janovič se pokusil napsat světoznámý román.

Byl notoricky známý tím, že názvy svých románů obdařil jmény stejně dlouhými, jako samotné romány. Takže se občas mohlo stát, že si lidé jeho knihy ani neotevřeli, neboť po dočtení názvu již věděli, co se stane.

Soudruh Viktor Skočzpolepryč vyhlédl z okna jedoucího vozu a hluboce se zamyslel. Vzpomínal na časy, kdy se jako dospělý proháněl luhy a háji, a tančil se soudruhy polku tak rychle, až si za to vysloužil vyznamenání a práci na generální prokuratuře ČSSR.

První generál, kterého zprokurařil, mu dal padesát korun, a poslal do Starého Hrozenkova, kde prý jakémusi starci darovali pletenou šálu.

Obchod s potřebami pro paranoiky byl posledním domem ve městě. Dál už byla jen kamenitá pláž, vhodně zakončená mořem, do něhož se zakusovala, vytvářející teplé šelfové pásmo.

Výloze obchodu, nazvaného poeticky „pro váš klidný život“ dominovala past na dvoumetrovou myš, obklopená rušičkami mimozemských vysílačů a zrcadly pro odrážení neviditelného laseru.

Soudruh Skočzpolepryč vrtěl hlavou, div mu neupadla.

„Ve Starém Hrozenkově,“ povídal netečně. „není moře.“

PODIVNÉ ZPŮSOBY, JAKÝMI SE ŘEŠÍ MEZINÁRODNÍ VZTAHY

Soudruh Zdeny Valachovič usnul a tohle se mu zdálo:

Stál na houpajícím se molu (mluvíme zde o vodě, nikoliv o hmyzu), a smál se jak ten debil. Spršky slin padaly do temně modré vody a za několik minut zvedly hladinu o dobrých čtyřicet sedm centimetrů.

Když se probudil, zjistil že se tak skutečně stalo, a upaloval na ambasádu Městského Státu Zlaté Trenky. Tam již zjistil, že Zlatotrenští v té souvislosti podali trestní nótu, kterou na ambasádě neprodleně zahráli na xylofon.

Soudruh Zdeny Valachovič si oddechl, a tím způsobený poryv větru jej odnes zpátky domů. Nikdy více již nebyl spatřen.

A poté mezi nimi proběhl následující rozhovor:

Samotný vítr kolem nich sebou cloumal v očekávání. Soudruh Skočzpolepryč jej musel agresivně proplesknout, a zahulákat „seber se, člověče“, aby jej uklidnil.

Slabé slunce protnulo mračna, která ječela v agónii, a zářilo své nádherné paprsky na nádherný povoz před nimi. Soudruh Skočzpolepryč byl velice reluktantní, nelíbilo se mu, jak se ta věc kymácela.

Soudruh Nemámkvalitnízrak natáhl ruku směrem k povozu, ve snaze jej uchopit. Stál od něj daleko, a myslil si, že je opravdu tak malý.

Soudruh Skočzpolepryč se přiblížil, jen aby zjistil, že soudruh Nemámkvalitnízrak se pro jednu nemýlil.

„Měli bychom do toho nastoupit, soudruhu Skočzpolepryči.“ ozval se soudruh Nemámkvalitnízrak.

„Je to moc malé.“ odvětil soudruh Skočzpolepryč, a oprášil si rameno. „Musíme najít lepší způsob transportace.“

„Co takhle naše vlastní představivost, soudruhu Skočzpolepryči!“ pravil soudruh Nemámkvalitnízrak vítězoslavně.

„To je ale nesmysl.“ Odvětil soudruh Skočzpolepryč. „Větší nesmysl jsem od vás, soudruhu Nemámkvalitnízraku, ještě teda neslyšel.“

A měl pravdu.

DECHDÁVAJÍCÍ PŘIZNÁNÍ

„Ale hovno“, řekl soudruh Nicmajil, a dál to nerozvíjel.

Soudruh Viktor Skočzpolepryč popadl vysavač, a skočil do kanálu. Když už tam byl, rozhodl se vyzkoušet své básnické schopnosti, a složil následující báseň:

„Stoka je chlupatá,
A v dálce hornatá,
A já mám hrozný svrab.“

„Vidíte to, co já, soudruhu Skočzpolepryči?“ hulákal soudruh Nemákvalitnízrak a horečnatě ukazoval na načmáranici nad jezerem.

„Já nevím, co vidíte,“ odpověděl soudruh Skočzpolepryč.

Soudruh Nemákvalitnízrak v tu chvíli přemýšlel, jak propůjčit soudruhu Skočzpolepryčovi svůj zrak.

STARÝ HROZENKOV JE V DOBRÝCH NOHÁCH

Soudruhu Starostenskému v tu chvíli došla trpělivost až do kanceláře. Měla řvavě kostkovaný šátek a vidličku. Soudruh Starostenský jí bleskurychle vidličku odebral a zakopal příbor pod podlahu recepce pomocí krumpáče, který si speciálně k tomuto účelu přivezl až z dalekého Brna-Bystřice. Jeho prozíravost byla příslovečná.

PĚNA (x24)

Soudružka Polalálaková se probudila z divného snu, v němž složila taneční píseň. Zněla takto:

Otřel jsem se o stěnu, teď mám na ruce pěnu. (x24)

(Oh yeah)

Dal jsem si papriku, teď mám pěnu na triku. (x24)

(Oh yeah)

Sežral jsem dvě stonožky, teď mám z pěny ponožky. (x24)

(Oh yeah)

Plívl jsem si na botu, teď mám od pěny kapotu. (x24)

(Oh yeah)

“

LITERÁRNÍ ADAPTACE DÍLA „SOUDRUH SKOČZPOLEPRYČ VYZÍVÁ JAKOUSI BULVU V NEBI K PĚSTNÍMU SOUBOJI

Oči podlité krví upřel k nebesům, z nichž na něj hleděla veliká bulva. I jal se soudruh Skočzpolepryč rozpřáhnout dlaně, a ze svého mocného hrdla zahučet:

„POĎMI!“

PRO JISTOTU NEPOJMENOVÁNO

Soudruh Napředl byl mnohými považován za génia, ačkoliv on se cítil jako paleolitický mamlas. Sám sobě si říkal „pabl“, a schválně se tak i podepisoval. Aby to podtrhl, často používal pastelku, a psal slovo pabl jako „pabl“.

Lidé, přesvědčeni o jeho vyjímečně vysoké inteligenci, mu avšak stále jeho hloupost nevěřili.

„Jsem existencialista!“ zvolal náhle na náměstí.

Lidé po něm začali házet šlupky od kubánských pomerančů, a on se konečně cítil naplněný.

Soudruh Nicmajil se kdysi utkal v duelu na život a na prd se soudruhem Všenemajilem. Lítý souboj skončil remízou, neboť se oba členové začali uprostřed šarvátky úpěnlivě litovat.

FRANZ KAFKA – KRÁTKÝ PROCES

Josef H jednoho dne vstal z mísy, a zjistil, že jeho hovno dnes vypadalo jinak než obvykle. Telefonicky si zarezervoval konzultaci s praktickým lékařem, který žil kdesi v Bratislavě.

CITACE Z NOVIN

„Hledám tvoji mámu. Najdeš-li ji, zaplatím.“

Když to soudruh Sirotek zkusil, a své matce zavolal, aby se přesvědčil, že je tam kde si myslel že je, neprodleně se vydal k novinám, na které celé hodiny a hodiny hulákal, že naše Sirotkovou.

I šel kolem četník Štefán, který na Sirotku zíral jako na nějakého disidenta. Celník jej oslovil slovy „Se slovy „sláva straně“ salutuji soudruhu Sirotkovi!“, z čehož Sirotek další dva dny koktal.

Soudruh Skočzpolepryč prošel kolem pilířů, jejichž materiál se při každém kroku měnil. Sáhl po své tmaví lucerně, a jal se Tmít v přílišném přílivu světla. Málem klopýtl o morfující se kus podlahy, a v duchu si zalamentoval, proč si dnes nevezl své gumáky z medvědí gumy.

Bylo mu jasné, že se mu podařilo najít to, co celou dobu hledal, proč což byl poslán, a co měl zde, ve Starém Hrozenkově dělat. Možná to skutečně dokázal.

Soudruh Viktor Skočzpolepryč objevil Více-Méne.